

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΚΕ

Η ΚΑΛΟΓΡΗ

(Στήν ταράτσα ενός καφερείου πέντε φίλοι, ο Ζάν, ο Άλβέρτος, ο Παύλος, ο Λεόν και ο Μάξιμος, ο μεγαλύτερος απ' όλους, συζητούν).

ZAN.—Τα μάδατε τ' νέα;
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Ποιά νέα;
ZAN.—'Η Λιλίη Ντερός έγινε καλογορηά.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Οχι δά'!...
ZAN.—Ναί... ναί...
ΠΑΥΛΟΣ.—Είνε δέβαιο;
ZAN.—Βεβαίωτα.
ΛΕΟΝ.—'Η Λιλίη Ντερός, η ωραιότερη και πλουσιότερη ήθοποιός της Γαλλίας!...

ZAN.—Αυτή...
ΠΑΥΛΟΣ.—Μά είνε αλήθεια;
ZAN.—Τό γράφουν όλες η θεατρικές εφημερίδες.
ΛΕΟΝ.—Μά αυτό είνε άπαισιον, είνε ξεσφραγιστό. "Αν έρωσεν για καμιά γορηά θεατρίνα, θά ύπνεθε κανείς ότι περιφρονημένη πεύά από τους πρώην θαυμαστάς της αναγκάστηκε να καταφύγη και ν' άφοσιωθεί στο Θεό.
ΠΑΥΛΟΣ.—'Εγώ λοιπόν έχω τή γνώμη, ότι πρόκειται για μία ιδιοτροπία. Περαστική ιδιοτροπία ίσως... Δέν θά τό θεωρήσω μάλαστα καθόλου παράξενον άν σε λίγο καιρό τήν δούμε πάλι επί σσηνής.
ZAN.—Φίλε μου, η Λιλίη Ντερός άποσύρθηκε στο μοναστήρι τών Καρμηλιτών. Κι' άποια γυναίκα μπαίνει στο μοναστήρι αυτό θεωρείται πεύά νεκρή για τόν κόσμο. Θά τής είνε συνταξο δάδονον να φύγη, και άν τό θελήση.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Είνε τρομερό!
ΠΑΥΛΟΣ.—Μά γιατί, γιατί να τό κάμη αυτό η Ντερός, Γιατί να εγκαταλείψη τόν κόσμο;
ΛΕΟΝ.—Χωρίς άλλο θά είνε ό έρωτας ή σπουδαιότερη άφορηή.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μά και ποιός δέν τήν αγαπούσε τή Λιλίη; Ποιός δέν ήταν έτοιμος να χύση τό αίμα του για τ' όφεία της μάτια;
ZAN.—Πώς φαίνεται ότι κι' εσύ ήσουν έρωτευμένος μαζί της.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μήπως εσύ είχες μείνει άσυγγίχηνος μπροστά στην όμορφιά της.
ZAN.—Ναί, όλοι τή θαυμάζαμε.
ΛΕΟΝ.—Και μήπως ύπνεθε κανείς πού να μη τή θαυμάση; Κι' όμοια να πού τ' άγκατέλειπε όλοι...
ΠΑΥΛΟΣ.—Πιστεύετε λοιπόν ότι κάποια άτυχη άγάτη τήν άνάγκασε ν' άπαρηνή τόσο νωρίς τή ζωή; Κι' άν τόκαμε αυτό γύη ρεζιλιάμη;

ΜΑΞΙΜΟΣ.—'Ακούτε, φίλοι μου. Μία γυναίκα πού γίνεται καλογορηά λογαριάζεται πεύά γύη πελαμένη. Μη λέτε λοιπόν άνοησίες. 'Η Ντερός δέν είχε άνάγκη ρεζιλιάμη. 'Ηταν γνωστή σ' όλο τόν κόσμο.
ΠΑΥΛΟΣ.—Τότε... Πώς έξηγητά η άπόφασίς της αυτή;
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Ποιός ξέρει; Ποιός μπορεί να ξέρη τί δράματα κρύβουν κάποτε στις καρδιές τους η γυναίκες αυτές;
ZAN.—Μάξιμε, κάτι ξέρεις άσφαλώς για να μιλάς έτσι.
ΛΕΟΝ.—Γιά σταθήτε... Θυμιάστε ποιός ήταν ό τελευταίος φίλος της Λιλίης;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τήν έβλεπα συχνά με τό θαρρόν Ντε Λεμφρουά.
ZAN.—Ναί, ναί... Αένε πώς ήταν πολύ έρωτευμένη μαζί του.
ZAN.—Μήπως τήν έγκατέλειψε και κατέφυγε στο μοναστήρι απ' τήν απελπισία της;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ποιός ξέρει;
ZAN.—Τέλος πάντων... Δέν θά περάσουμε όλη μας τή θραυιά άπόψε συζητώντας για τή Λιλίη.
ΠΑΥΛΟΣ.—Ναί, είνε άρα να πάμε στη Λέσχη.
ΛΕΟΝ.—Ποιός μπορεί να καταλάβη τις γυναίκες καρδιές; Είνε τόσο πλοιδόκοτες!...
ZAN.—'Εσύ δε θάρθης μαζί μας, 'Αλβέρτε;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Οχι. 'Εγώ θά μείνω λίγο ακόμα εδώ με τό Μάξιμο.

ZAN.—'Όπως θέλεις.
(Οί τρεις φίλοι άποχαιρετούν και φεύγουν. Μένουν μόνο, ο Άλβέρτος και ο Μάξιμος).
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Τι έπιπλάσαι νεύ!... Πώς κρίνονν από τ' άφαιόμενα, μόνο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δέν ύπαρχει άμφιβολία ότι η καυμένη η Λιλίη θά είχε κάποια τραγική άτυχία στη ζωή της.
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Ναί, πολύ τραγική...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καλά λέει ό Λεόν. Κάτι θά ξέρης εσύ, Μάξιμε.
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Ναί. Δέν ήθελα να μιλήσω μπροστά σ' αυτά τ' άπιπλάσαι παιδιά.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Όσο ξέρεις τό μυστικό της, φίλε μου;
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Τό ξέρω.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Λοιπόν;
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Είνε αλήθεια, ότι η Λιλίη ήταν πολύ έρωτευμένη με τό θαρρόν.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Και ό θαρρόνος;
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Τήν αγαπούσε κι' αυτός τρελλά.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μά τότε... έπρεπε να είνε ευτυχισμένοι.
ΜΑΞΙΜΟΣ.—'Ησαν πολύ ευτυχισμένοι ως τή στιγμή πού άνεκάλιψαν κάτι τρομερό.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τρομερό;
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Μάλιστα. 'Η Λιλίη, καθώς θά ξέρης, ήταν κόρη άγνωστων γονέων. Μεγάλωσε σ' ένα 'Ορφανοτροφείο. 'Αλλά είχε πάντα κρημασμένο στο λαμό της ένα μικρό μενταγιόν. 'Όταν τής είχαν φρεϊ μικρή στο δρόμο, τό... φορούσε στο λαμό της. Μέσα στο μενταγιόν αυτό ήταν κρημασμένο ένα ρητό. Κι' η Λιλίη έλάπιζε ότι μία μέρα, χωρίς σ' αυτό τό μενταγιόν, θά ξαναβάρσισε τους γονείς της. Σιγά-σιγά μεγάλωσε, εκδηλώθηκε τό καλλιτεχνικό τάλαντό της κι' έγινε ήθοποιός.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μιά από τις καλύτερες καλλιτεχνίδες μας.
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Είχε πλήθος θαυμαστών, άλλ' αυτή άγάπησε μόνο τό θαρρόν. Μία μέρα ό θαρρόνος είδε ξαφνα τό μενταγιόν της. Τό άνοιξε, διάβασε τό ρητό κι' άρχισε να τρέμη...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί;
ΜΑΞΙΜΟΣ.—'Αλλοίμονο!... 'Η μητέρα του πεθαίνοντας του έξομολογήθηκε ένα τρομερό της μυστικό. Κάποτε, όταν έλειπε ό άντρας της στις 'Ινδίες, άγάπησε κάποιον ευγενή κι' άπόκτησε μαζί του ένα κοριτσάκι, τό όποιο αναγκάστηκε να στείλη νύχτα στο Βεροζομείο. 'Ετσι δέν έμυθε κανείς τίποτα. 'Αλλ' αυτή τή βασάνιζε η τύχη. Στο λαμουδάκι του μορφο είχε κρημάσει ένα μενταγιόν, μέσα στο όποιο ήταν κρημασμένο ένα ρητό...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καταλαβαίνω. Τό μενταγιόν πού φορούσε η Λιλίη στο λαμό της...
ΜΑΞΙΜΟΣ.—'Όσοτε ό θαρρόνος και η Λιλίη...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Είνε αδέρφια. Τρομερό!...
ΜΑΞΙΜΟΣ.—Ναί, πολύ τρομερό. Φοκώδες. Και γι' αυτό η Λιλίη έγινε καλόγορη. Σαντμημένη από τή λύπη της και τήν απελπισία της άποφάσισε ν' άπερηνή στο Θεό, ζητώντας τό έλεός του, για τό ακούσιο της άμάτημα, τό θανάσιμο άμάτημά της...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΥΛΑΡΓΥΡΩΝ
ΠΩΣ ΠΝΙΓΗΚΕ Ο ΠΑΠΑΣ !

Διηγούνται ότι πριν από κάμποσα χρόνια σ' ένα χωριό τών Καλαβρυτών κάποιος παπάς, τρομερά φιλάργυρος, είχε πάει μία μέρα στο χωράφι του για δουλειά. 'Ενώ όμως εργαζόταν εκεί, έπιανε δυνατή βροχή και χαλάς, τό γεροντικό ρέμμα ξεχειλίισε από τό νερό και συνέπρησε και τόν παπά.
'Ο παπάς τότε άρχισε να φωνάζη δυνατά ζητώντας βοήθεια και κάποιος χωριανός του πού ήταν εκεί κοντά και τόν άκουσε έτρεξε να τόν βοηθήση. 'Όταν έφτασε άρκετά κοντά στον παπά, άρχισε να τού φωνάζη:

—Δός μου, παπά, τό χέρι σου! Δός μου τό χέρι σου!
'Ο παπάς όμως δέν έκαμε αυτό πού τού ζητούσε κι' έτσι τόν πρησε τό ρέμμα και πνίγηκε.
'Όταν ό χωρικός γύρισε στο χωριό και διηγήθηκε τό πνίξιμο τού παπά στους συγχωριανούς του, αυτοί άρχισαν να τόν μαυλίζουν γιατί δέν είχε φροντίσει να γλιτώση τόν παπά.
—Μά τού ελα να μου δώση τό χέρι του για να τόν τραβήξω έξω, διαμαρτυρήθηκε ό χωρικός.
—Γι' αυτό άκριβός τόν πρησε, τό μακαρίτη, στο λαμό σου. 'Αν τού φώναζες «Π ά ρ ε», παπά, τό χέρι μου» αυτός θά σ' άκουγε, θ' άπλωνε τό χέρι του και θά γλιτώνε... 'Εσύ όμως τού είπες: «Δός μου τό χέρι σου». Πράνω στη ζάλη του νόμισε πώς τού ζητάς δανεικά, δέν σου τό έδωσε και πάει χαμένος ό άνθρώπος!...

